

ΕΤΟΣ Α. 1886. ΤΕΥΧΟΣ 19 ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΔΕΚΕΜΒΡ. ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΤΕΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Αί ἐν τῇ Ἀγίᾳ Παρασκευῇ ἀνασκαφαί.

Ἐπὶ διαπύρου περιεργείας ἀγόμενος κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγύστου, ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν, διατελών ἐν Λευκωσίᾳ, ἵνα ἐπιτεκμηθῶ τὰς νέας ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, αἱ ἐποιήσαντό τινες ἐπιστάσιαι τοῦ κ. Ρίχτερ, κατὰ τῶν θέσιν τῆς ἐν Λευκωσίᾳ Ἀγίας Παρασκευῆς.

Αἱ ἀνασκαφαί οὗται, καθὰ καλῶς ἐπληροφωρήθη, ἐνεργήθησαν, ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως, ὑπὸ τινῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, διατελούντος κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν τῷ Ὀλύμπῳ χάριν ὑγείας.

Ἡ θέσις, ἐν ᾗ ἐγένοντο αἱ ἀνασκαφαί αὗται, καλεῖται: Ἀ γ ῖ α Π α ρ α σ κ ε υ ῆ καὶ ἀπέχει ἐν μίλιον ἐκ Λευκωσίας, κειμένη ἐπὶ ὑψώματος, ἡ θέσις αὕτη ἐστὶν ἱστορική, διότι ἄλλοτε ἐπ' αὐτῆς ἐσκήνωσε μέρος τοῦ στρατοῦ τοῦ Μουσταφᾶ Πασᾶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Λευκωσίας καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ βουνοῦ κατέρριψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἕνα πύργον τοῦ τείχους τοῦ ἐγεθθέντος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Alfonso Palazzo.

Ἐν τῇ θέσει τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ταύτης ὑπάρχει ἐν μέγα ἱστορικὸν σπλῆλαιον, ἔχον μεγάλην σύριγγα διεθνημένην πρὸς ἀνατολάς, ἔνθα ἐν χαλεποῖς καιροῖς ἐχρησίμειεν ὡς κρησφύγετον τῶν καταδιωκομένων χριστιανῶν πολυάκις δὲ καὶ αὐτὸν τῶν καιούργων· ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ὑπάρχει φρέαρ τι βαθύτατον, ὅπερ λέγεται ὅτι εἶναι τὸ ἀγίσμα τῆς μνησθείσης ἀγίας. Φαίνεται δὲ, καθὰ λέγει παράδοσις τις, ὅτι τὸ φρέαρ τοῦτο ἐ, ἀρχαιοτάτῃ ἐπιγῆ ἀνῆκε· εἰς τοὺς ἡμετέρους αὐτοκράτορας καὶ ἐχρησίμειεν πρὸς τιμωρίαν τῶν μὴ ἀσπαζομένων τὸν χριστιανισμόν. Τὰς ἐν λόγῳ ἀρχαιολογικὰς ταύτας ἀνασκαφὰς ἐπισκεφθεὶς καὶ ἰδὼν, ἐ, ὡρα ὑπερβολικοῦ καύσωνος, μετὰ τοῦ γερμανοῦ ἀρχαιολόγου κ. Duemmler διέτρεξα τὰ διάφορα μέρη, ἐν οἷς ἀνωρύχθησα, καὶ ἀνευρέθησαν διάφοροι ἀρχαιότητες καὶ ἔμαθον μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεώς μου, ὅτι ἐστέρθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Τὰ ἀνευρεθέντα δὲ κατέθηκον ἐπιμελῶς ἐντὸς σκινηῆς τινος καὶ διατηροῦντο ὑπὸ φυλάκων.

Εἰς γωνίαν τινὰ ἐξωτερικῶς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους εἶδομεν δεξιὰ ἐν τῇ τειράγων καὶ ἰσόπλευρον πλήρη χωμάτων, πλάτους δύο τετρα-

γωνικῶν μέτρων· καθαρίσαντες δὲ αὐτήν, εὗρομεν διάφορα ἀγγεῖα τεθραυτμένα φέροντα μορφὰς φανταστικῶν ζώων, ὡς καὶ τεμάχια ὑάλου κερωμυκτισμένης. Ἐντὸς τῆς σκηνῆς εἶδομεν συσσωρευμένα διάφορα πῆλινα ἀγάλματα, ὡς καὶ ἀγγεῖα τεθραυσμένα καὶ μὴ. Ὡς τὰ μικρὰ 0,05 ὕψους, καὶ τοῦ αὐτοῦ πλάτους διαφόρων σχημάτων. Τινὰ τούτων ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν, διότι ἦσαν ἔργα ἀρχαίας τέχνης καὶ κατασκευῆς καὶ ἔφερον ἐπ' αὐτῶν ζωγραφίας διαφόρων προσώπων καὶ ἔχρηζον μελέτης.

Τὰ σπουδαιότερα τῆς ἐνεργηθείσης ταύτης ἀνασκαφῆς, καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, εἰσὶ τὰ διάφορα χρυσᾶ ἐνώλια καὶ κοσμήματα, ἅπερ εἰσὶν ἔργα ἀρχαιοτάτης Ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἀνευρέθη καὶ τάφος ἀρχαῖος, ὡς καὶ τινὰ ἀγγεῖα ἀρχαιοτάτα μετρίου μεγέθους κερωμυκτισμένα μὲ διαφόρους γραφάς· τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον καὶ τὰ πώματα αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Παράσκει ἢ τῆς Κύπρου ἀνορθωθέντων ἀνασκαφῶν.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικαστὴς ἐν Κύπρῳ.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ ΚΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου Δίκενς ἀναγράφεται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι μετὰ τοῦ Οὐάλτερ Σκῶττ, Βούλθερ καὶ ἄλλων διασήμων Ἀγγλων συγγραφέων, ἐν τῷ πληθει ἐκείνῳ τῶν περιφῆμων ἀνδρῶν, ἐν τῷ ἦ Ἰσπανία ἐχάραξεν δι' ἀνεξαλείπτων χαρακτήρων τὰ ὀνόματα τοῦ Κερβαντές, Καλδερωῆς, Κουεβέτο, Δόπε καὶ τῶν ἄλλων ἀναμορφωτῶν τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας· ἢ Γαλλία τὰ τοῦ I.e Sage, Ρακίνα, Μολιέρου, ἢ Μεγάλη Βρετανία τὰ τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Βύρωνος, ἢ Γερμανία τὰ τοῦ Σχίλλερ καὶ Γκαίτε, καὶ ἢ Ἰταλία τὰ τοῦ Δάντου, Τάσσου, Ἀλφιέρη, Μαντσόνη καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ὁ Κάρολος Δίκενς ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο

τῶν μεγάλων συγγραφέων, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανίζονται ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ, ὅπως ἀνανεώσωσι τὴν τέχνην τοῦ δημοσίου, συνοδεύοντες τὰ γράμματα μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος, ἐν τῷ ζῶσιν, καὶ αὐξάνοντες τὸν στενὸν κύκλον, ἐν τῷ ἡ ἐμπειρία, ἢ ὑποκρισία, ἢ ἀπειρία ἢ ἢ τυραννικὴ εὐσχημοσύνη, σπεύδουσιν ὅπως περιλάβωσι τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν Ὁ Δίκενς ἦτο πιστὸς καὶ λαμπρὸς ζωγράφος τῶν ἀγγλικῶν ἐθίμων, ὁ ἀδυσώπητος ἐφευρέτης τῶν δυστυχῶν τοῦ δεδουμένου λαοῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῶν εὐτυχοῦντων καὶ ἰσχυρῶν θρηνεῖ καὶ τήκεται ἐν τῇ μονῶσει καὶ τῇ ἐγκαταλείψει. Αἱ εἰκόνες ἐν Ρούβενς γραφόμεναι ὑπὸ τῆς ἐπιδοξίας καὶ διδασκαλικῆς χειρὸς τοῦ Δίκενς καθ' ὅλην τὴν πλατύτητα τῶν γεγονότων τῶν εἰσιν ἀληθῶς φωτογραφίαι τῆς ἡθικῆς καὶ φυσικῆς φυσιογνωμίας τῆς Ἀγγλίας. Ὅπως γνωρίζῃ τις τὸν ἰσπανικὸν λαὸν τοῦ XVII αἰῶνος, ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἔργα τοῦ Φραγκίσκου δὲ Κουεβέτο, ὅπως μελετήσῃ τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος τῆς ἐποχῆς τοῦ Δίκενς, τὰ καλλίτερα ἔγγραφα εἰσιν αἱ διηγήσεις τοῦ ἐξόχου ἄγγλου συγγραφέως, οἵτινες εἶνε κράμα εὐθυμίας καὶ λύπης, πικριῶν καὶ λεπτῶν αἰσθημάτων. Ἡ φυσικὴ γελοιογραφία μετὰ τοῦ ποιήματος τοῦ πνεύματος εἶνε τὸ σκιοφῶς, ὅπερ εὐρίσκειται εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς διηγήσεις, ἔνθα ὑπάρχει πληθώρα διὰ τε τὴν φαντασίαν καὶ τὴν αἴσθησιν. Εἰς τὴν φαιδρότητα, ἣτις ὀδηγεῖ τὸν δυστυχῆ ὑποκρίτην, ἐν ἀλλοκότῳ μορφῇ, λαμβάνει ἢ αἰφνίδιος μεταβολὴ εἰς τινὰ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα εἰσὶν ἀπίθανα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν μεγάλων.

Ὁ Δίκενς ἐγίνωσκε τὰ ἐλατήρια τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας ἐν τῇ ἔξῃ, καὶ ἔνα μὴ προσβάλῃ τοὺς συμπατριώτας του διὰ τῆς σκιαγραφίας αὐτῶν, ἐκάλυπτε μετ' ἐλαφρᾶς ἀστεϊότητος τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἀντικείμενα τῆς γραφίδος του, μετατρέπων οὕτω πρὸς τὸν συγγραφέα τὴν συμπάθειαν τῶν ἀναγνώστων, τέρπων διὰ τῆς σαύρας αὐτοῦ, καὶ οὕτως εἰς ἐλευθέρως φέγων τὰς κοινωνικὰς καταχρήσεις.

Τίς κατὰ πρώτην φοράν ἀναγνώσας διήγη-

μά τι τοῦ Δίκενς δὲν εὗρεν εἰς τὴν διάπλυσιν αὐτοῦ χάριτα καὶ εὐφυΐαν, οὐ τὴν τυχοῦσαν, ὅπερ δι' ἀληθοῦς σκιαγραφίας ἐξαιτιᾶ κατὰ τὸ φαινόμενον; Πολλάκις ὁμοῦ ἐν τῇ σκιαγραφίᾳ καὶ διαπλάσει ταύτῃ καλύπτεται ἢ πρωτίστη σκέψις, ἢ γεννέτερα ἰδέει πάντων τῶν συγγραμμάτων τοῦ Δίκενς, ἢ ἀνθρωπίνῃ μόρφωσις.

Συμβαίνει εἰς τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου τὸ αὐτὸ, ὅπερ καὶ εἰς τὰς Βικτωρίας Ἰστορίας τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, τοῦ ἐξ Ἄρκτου Ἀμερικανοῦ· εὐρίσκει εἰς τὸ πνεῦμα τοσοῦτον πάθος (ἂν καὶ πολὺ διαφέρῃ) ὅπερ δυσκόλως ὁ ἀναγνώστης ὑποκρίπτει εἰς τὴν ἐπιδοξίαν τῶν γνωμοδοτήσεών του. Ἀλλ' ὁ Δίκενς τελευτᾷ συγκινῶν, ὡς ὁ Πόε, ὅπως κάμη πιστευτὰς καὶ ἀληθεῖς τὰς μᾶλλον ἀσυνήθεις φαντασίας. Ὁ ταπεινὸς ἐργάτης, ὁ δυστυχῆς ἐπαίτης, ὁ ἐγκαταλειμμένος ὄρφανός, μὴ παραθλεπόμενοι ὑπὸ τοῦ σκωπτικοῦ συγγραφέως, προκαλοῦσι τὸν γέλωτα· πλὴν γέλωτα, ὅστις μετατρέπεται μετ' ὀλίγον εἰς δάκρυα, ὥστε ὁ συγγραφεὺς δεικνύει ὅτι ὑπὸ τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὄψιν κρύπτεται καρδία ἀρίστη, καὶ ψυχὴ ἀγαθὴ ἐτοιμὴ πρὸς πάσαν θυσίαν καὶ ἐπιτηδεῖα εἰς πράξεις καλὰς. Ὁ Δίκενς ἀρέσκειται πολλάκις νὰ δεικνύῃ ὡραίαν τινὰ γυναῖκα ἢ ὁ βίος ἐποτίσθη πικριῶν καὶ εἶνε μετὸς περιπετειῶν, αἵτινες δύνανται καὶ λίθους νὰ συγκινήσωσι.

ὑπὸ τὴν σεβασμίαν μορφήν τοῦ ἄγγλου λόρδου ὅστις θωπεύει τοὺς κύνας του, καὶ βασιλεύει τοὺς ἀνθρώπους του, δεικνύει ὁ Δίκενς τὸ κοινωνικὸν ἐκεῖνο στοιχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τὸ ὑπερασπιζόμενον δημοσίως τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν καὶ ἐκδιώκον τῆς οἰκίας του τὸν πτωχὸν καὶ ἐνδοξῆ, ἢ τὸν ὑπηρετήν, ὅστις δὲν διαφυλάττει τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀξίας αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου Ἀληθῆς διερμηνεύς τῶν δυστηχούντων, ὁ Δίκενς δὲν καλλιεργεῖ τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα συνοδεύουσι τὰ τέκνα τῆς ἀγορίας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ταλαιπωριῶν εἰς ἃς διατελοῦσιν ἀδιακόπως, ἀλλὰ ἀπεκδυόμενος τῶν κοινωνικῶν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἰδεῶν του, τοῦ ἐνδύματος μεθ' οὗ καθεὶς ἀναλαμβάνει

τὴν θέσιν του ἐν τῷ κόσμῳ, θέτει εἰς ἐκτύπωσιν τὸν καλλιτέχνην τῆς καρδίας καὶ τὸν δυστηχῆ ἐνδοξῆ.

Ὁ «Γρύλλος τῆς Ἑστίας», ὁ «Νικόλαος Νικλε-ῦ», ἢ «Μικρὰ Δορρέτ», «Burnaby Rudge», «Davy Copperfield», «Olivero Twist», «Donbey», «Mr. Pichwich», ἢ «Ξενοδόχος τοῦ Χοκονούρες τοῦ Λονδίνου», οἱ «Δύσκολοι καιροί», ὁ «Μαρτίνος Χαξουέρτ» καὶ ἄλλαι διηγήσεις εἶνε μεταπεφρασμένα εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς διαλέκτους, καὶ σήμερον ὁ Δίκενς ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας τῶν φιλολόγων τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας.

Ὅποσαι ὀρνυθήσονται ὅποια ἀγγλίνια! ὅποια φιλοσοφία!

Ὅποιαν σκληρὰν χρηστοθήειαν κρύπτει εἰς τὸ βίθος τῶν ἔργων του. ἅτινα καθὼς προκαλοῦσι τὸν γέλωτα, ἀποσπῶσι συνάμα δάκρυα ἐσπλαγγνίας!

Ὁ Δίκενς ὑπέστη κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ὑπαρξίν δυστυχῆ· ἀνέγνωσε τὰς δυστυχίας ἐν τῷ πρακτικῷ τοῦ βίου βιβλίῳ καὶ εἰς τοῦτο ἐγνώρισε καὶ ἀνέγνωσε τὸσον βαθείως τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀποκλήρους τῆς εὐμενοῦς τύχης· ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ὑπέστη πολλὰ, πλὴν ταῦτα ὅλα ὑπέστη καρτερικῶς καὶ γενναίως. Αἱ λαμπηρόνες ἃς ἀναδίδει ἢ λάμπις τῶν εἰκόνων του ἐπιγέουσι φῶς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγινώσκοντος αὐτόν.

Ὁ γόνιμος συγγραφεὺς εἶχεν εὖρει ἐν τῷ κοινωνικῷ κόσμῳ πρότυπον διὰ πάντας τοὺς τύπους αὐτοῦ. Τὸ σταδίον του ὑπῆρξε βραχὺ, ἀλλὰ τεταραγμένον· ἠναγκασμένος νὰ ζητῇ τὸ στήριγμα, ἀπεράσισεν ὅπως λάθῃ μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «The True fun», ἐφημερίδος ριζικῆς τοῦ Λονδίνου· μετὰ ταῦτα εἰς τὸν «Καθρέπτην τῆς συνδιαλέξεως» καὶ βραδύτερον στενογράφος τῆς «Mornig Chronicle».

Ἐκτοτε δοθέντος τοῦ ἀληθῆς αὐτοῦ φιλολογικοῦ σταδίου ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ἐδημοσίευσεν τὰ πρῶτα δοκίμια, διὰ τοῦ τίτλου «Σχέδια ἐπὶ ἀγγλικῷ βίου καὶ χαρακτῆρες» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βότς. εἰκόνας σχετήθεντα ὑπὸ τοῦ ἄγγλου γελοιογράφου Κρουκο/ανκ.

Ἐν τοῖς δοκιμίαις τούτοις τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν του ἀποκαλύπτεται ἤδη ἂν ὄχι ἄλλο ἢ εὐφυΐα. Τοιαύτην ὁδὸν ὤφειλε νὰ θηρεύσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ συγγραφεὺς, ὅστις ὑπερβαίνει τὸν δεσμὸν τοῦ ὄχλου, τῆς πληθῆος ἐκείνης τῶν ὑπάρξεων, αἵτινες διέρχονται τὰ ἔτη βλέπουσαι τὸ ὄνομά τω ἐγκεχραγμένον εἰς τὰ ἱστορικά ἔγγραφα, ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, ἣν ἀπολαύουσιν παρὰ τῆς κοινωνίας, ἣν πιστεύουσιν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ καὶ θὰ διορθώσῃ.

Ἄλλ' ὁ Δίκενς ἀπέκτησε τὴν βίαν τῆς μελλούσης θέσεώς του, τὸ ὄνομά του κατέστη δημοφιλὲς καὶ τὰ ἔργα του ἐξήγειραν τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἀγγλικοῦ δημοσίου, ὅτε ἔγραψε τὰ πρῶτα αὐτοῦ διηγήματα ἐν τῇ ἐβδομαδιαίᾳ ἐφημ. «Club Pichnich». Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ δημοσία γνώμη τὸν θεώρει ἄξιον σύντροφον τοῦ Βούλθερ. Ἀσφαλίσας θέσιν εὐπορον, ἀναζητηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν καὶ κληθεὶς ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ὁ Δίκενς ἐσκέφθη τὸν γάμον, ὃν ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι συνῆψε μετὰ γυναικὸς, ἣτις ἦτο πρότυπον χάριτος καὶ ἀρετῆς, τῆς κόρης τοῦ δικηγόρου Χαογκάρτ, ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Βάλτερ Σκῶτ καὶ τοῦ Σερρέυ. Τὰ ἔργα τοῦ διασήμου μυθιστοριογράφου ἐξηπλοῦντο πανταχοῦ· ἐξηκολούνητο μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς των, καὶ ἐν βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι ἔβλεπον τὸν εὐτυχεῖ συγγραφεὴ κύριον ἑκατοστὺς χιλιάδων λιρῶν. Μεταξὺ τῶν συμβεβηκότων τοῦ βίου του εὐρίσκειται ἐκδρομὴ τις εἰς βόρειον Ἀμερικὴν, ἔνθα ἔμεινε δίδων δημοσίως μαθήματα τῶν ἔργων του, αἰρῶν θριάμβους καὶ προσελκύνων τὸν θαυμασμὸν πάντων.

Μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τὰ αὐτὰ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐκ τῶν ταξιδιῶν τούτων εὐρε πλεῖστα ἀντικείμενα διὰ τὰ περίφημα ἔργα του.

Μετά τινα καιρὸν ἵδρυσεν ἐν Λονδίῳ, ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Κ. Δίλκε τὰ «Ἡμερησία Νέα», ὄργανον ἐλεύθερον τῆς μεσαίης τάξεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας, εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν σύνταξιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσε τὰς γνώσεις του καὶ τὴν

δραστηριότητά του· ἀλλ' ἡ ὑπερσία αὕτη τῷ ἦτο πολὺ ἐνοχλητικὴ καὶ ἐγκατέλειψε τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου, ἀναλαβὼν τὸ 1850 τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος «House-held Words», ἣς ἡ ἐκδοσις ἐν βραχεῖ διαστήματι ἀνῆλθεν εἰς 60,000 ἀντιτύπων.

Τὸ 1852 ἔγραψε «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας» διὰ παῖδας, ἔργον ἐμπορικὸν μᾶλλον ἢ φιλολογικόν, πλὴν ἀναμνηστικῆς ἀρετῆς.

Ὁ Κάρολος Δίκενς συνέτελεσε τὰ μάλα καλῶς ὃν χρόνον· πρῶτον κατὰ τὴν θεμελίωσιν καὶ εἶτα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῆς Literary guild, ἐταιρίας συστηθείσης τῷ 1851, ὅπως συνδράμη τῶν δυστυχῶν φιλολόγων. Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του—ὅτε ὁ δημοφιλὴς συγγραφεὺς ἦτο 58 ἐτῶν—εἶχε προετοιμάσει συμβόλαιον, ὅπως δώσῃ σιρῶν ἑξῆς ἑκατὸν μελετῶν, δι' ἃς ἐμελλε νὰ λάβῃ 250 χιλ. φρ. Ἐυτυχῆς ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, θωπευθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης καὶ κολακευθεὶς ὅσον τὸ δυνατόν εὐχαρίστως ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὴν ἰδίαν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Δίκενς ὑπεχώρησεν εἰς δεξιὴν νόσον.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιτοφίου λίθου ἐχαράχθη τὸ ἐξῆς ἀπλοῦν ἐπιγράμματι:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Γεννηθεὶς τὴν 7 Φεβρουαρίου 1802

Ἀπέθανε τὴν 9 Ἰουνίου 1870

Ἄπειροί εἰσιν αἱ ἐκδόσεις, αἵτινες ἐγένοντο εἰς τὰ ἔργα του, ἀλλ' ἡ μᾶλλον σημαντικὴ ἀναμνηστικὴ εἶνε ἐκείνη, ἣτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς «Συγκρίσεως τῶν ἀγγλῶν συγγραφέων» τοῦ Θαουχινίτς.

Ἀθῆναι, 8 Νοεμβρ. 1886.

ΣΤΥΛ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XVII

Ἡ μαρκησία ἐποίησε μομφασμὸν.

— Δὲν θὰ ἔχῃ ἢ ἐν ἐλάττωμα, κυρία, ὅτι θὰ ἐκδηλοῖ τὴν φιλίαν της διὰ τρόπων ζωηροτάτων· θὰ ἀρχίσῃ ἐν πρώτοις νὰ ἀσπάζεται τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτός σας· κατόπιν τὴν χειρὰ σας·

εἶτα δὲ, ἐὰν δὲν τὴν ἐμποδίσῃτε, θὰ ὑπερπληροῖ ὑμᾶς θωπειῶν.

— Ἀλλὰ τούτο εἶναι λίαν ὀχληρὸν!

— Ποσῶς ὑπάρχουσι στιγμὰι καθ' ἃς τὰ λειψήματα τοῦ πιστοῦ κυνὸς εὐχαριστοῦσι, τότε δὲ τῷ προσφέρουσι τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου· ἀλλ' ἐὰν τολμήσῃ νὰ ρυπάνῃ τινὰ διὰ τῶν ποδῶν του ἢ νὰ τὸν ἀνησυχῆσῃ, τῷ λέγουσι· Κάτω! Οὕτω θὰ πράττειτε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν Λίζαν. Δι' ἐνὸς εὐνοϊκοῦ βλέμματος ὅπερ ἐνίστε θὰ τῇ ρίπτῃτε, αὕτη θ' ἀρροισιῶθῃ πρὸς ὑμᾶς ψυχῆ τε καὶ σώματι, ἐπωφελομένη τῶν περιστάσεων ὅπως ριφθῇ εἰς τὸ πῦρ χάριν ὑμῶν.

— Τούτο εἶναι εὐάρεστον, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, καὶ ἤλλαξεν ὁμιλίαν.

— Δὲν θὰ ὀνηθῶμεν νὰ ἐπιβιθασθῶμεν εἰς τὸ πλοῖον, εἶπεν ἡ μαρκησία, πρὸ τῆς αὔριου, πῶς θὰ διελθῶμεν τὴν ἡμέραν ταύτην;

— Ἐὰν εὐαρεστῆσθε, εἶπεν ὁ Γεώργιος, θὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν ἐν τῇ θαλάσῃ μετὰ τὸ πρόγευμα.

— Ἀριστά.

— Λοιπὸν ἐγὼ ὑπάγω νὰ εὔρω λέμβον.

— Καὶ ὁ σύζυγός μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, πῶς εἶναι, ποῖος τὸν ὑπηρετεῖ;

— Εἷς ἄραψ.

— Δηλαδὴ εἰς μαῦρος σχεδόν;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ ὁ μαρκίων εἶναι εὐχαριστημένος;

— Πιστεύω, κυρία.

— Ἄ! κύριε Γεώργιε, τί ἄνθρωπος εἶσθε!

Ὁ νέος ἀνὴρ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν εἰς τοὺς περιποιητικὸς τούτους λόγους.

Τοῦ προγεύματος συμμεθεῖξεν ὁ Ραοῦλ ὡς ὁμοτράπεζος.

Ὁ μαρκίων ἠνωχλήθη τὸ πρῶτον, καὶ μετεμελήθη διότι ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν του· ἀλλὰ ὅν ἦτο ἔξ ἐκείνων οἵτινες ἀθετοῦσι τὸν λόγον των.

Ὁ Ραοῦλ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς μαρκησίας εἰς τὴν τράπεζαν.

Συνέβη δὲ παράδοξόν τι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προγεύματος. Ὁ κύριος δὲ Νουμέζ, ἀφοῦ

παρετήρησε τὸν Ραοῦλ, κατέστη εὐθυμὸς, ἐπεριποιεῖτο τὸν νεανίαν καὶ ὠμίλει σὺτῷ μετ' οἰκειότητος καὶ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον.

Ὁ Ραοῦλ ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος κυρίου· εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐπλανᾶτο μειδιάμα δηλοῦν πολλὰ καὶ οὐδὲν λέγον.

Ἡ μαρκησία ὠμίλησε περὶ τῆς μελετηθείσης ἐκδρομῆς, ὃ δὲ σύζυγός της προφασισθεὶς ὅτι ἦν ἀδιάθετος, εἶπεν αὐτῇ.

— Ὁ κύριος Γεώργιος, θὰ σᾶς συνοδεύσῃ, ὡραία μου, φρονῶ δὲ ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος ἐύγεν ἢ δὲν θὰ ἐκπληρώσῃ κάλλιον αὐτοῦ τὰ καθήκοντά του.

Ἡ μαρκησία ἐξεπλάγη, ἀλλὰ, γινώσκουσα ὅτι ὁ σύζυγός της ἔκρινε καλῶς τὰ πράγματα, δὲν ἀντέτεινε.

— Ποῖαν ὥραν πρέπει νὰ ἦμαι ἐτοίμη; ἠρώτησεν αὐτῇ.

— Ὅταν θελήσετε, κυρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Τότε λοιπὸν περὶ τὴν 11ην ὥραν, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

XX.

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης.

Ἡ Ἄννα-Μαρία Δὲ Νουμέζ ἐνεδύθη διὰ τὴν ἐκδρομὴν μετὰ μεγάλης φιλοκλίαις. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς, ἀπολέσασα τὸ ἀγέρωχον ὅπερ ἐνετύπου αὐτῇ τοσοῦτῳ μεγαλοπρεπῇ χαρακτῆρα, προσέλαβε τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ πείσμονος.

Ἐντελής τύπος, ὡς πάντες ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπλάσθησαν διὰ τοὺς ἰσχυροὺς ἔρωτας, αὕτη ἐκέκτητο ἀπαράμιλλον ὡραιότητα, καὶ τὴν πρωτὰν ἐκείνην, μειδιῶσα πρὸ τοῦ κατόπτρου, παρίστα ἀληθῶς τὴν ἰδανικότητα!

Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ εἶχον ὑπερβάλλουσαν τὴν χάριν καὶ τὸ γόητρον.

Ἡ βοστρυχώδης κόμη της ἔπαιξε μεμιγμένη μετὰ τῶν ταινιῶν τοῦ πύλου τις ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, τὸ βάδισμα καὶ αἱ κινήσεις αὐτῆς προέδιδον πλουσίους τύπους εὐρυτάτου σταδίου ἡδύ-

παθείας· και τὸ ἐλαφρὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα δι' οὐ περιβάλλετο, ἐκρυπτε τοὺς παρθενικοὺς αὐτῆς κόλπους διὰ λεπτοτάτου πέπλου ὅστις γονιμοποιεῖ τὴν φαντασίαν τῶν φαύλων.

Χαίρουσα, ἐβάδιζεν ἐλαφρῶς καὶ κατέθελεγεν αὐτὴν τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της θέαμα.

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἔσπειρε τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Φωκαέων καὶ τῶν προκυμαίων· μυριάδες πλοίων ἐν τῷ λιμένι διεσκόρπιζον ἐν τῇ παραλίᾳ νέφη ναυτῶν, πάσης ἐθνικότητος καὶ ποικιλῶν στολῶν. Αἰ οἰκίαι μὲ τὰς ποικιλοχρούς αὐτῶν προσόψεις, ἐφαίνοντο οἰνοει μειδιῶσαι πρὸς τὰ πλήθη· αἱ κραυγαί, τὰ ἄσματα, οἱ θόρυβοι· ταῦτα πάντα ἦσαν ἐσρτὴ διὰ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν.

Ἡ μαρκησία κατήρχετο πρὸς τὸν λιμένα, ἀκολουθοῦσα ἀλιεῖα τινα, ἐπιφορτισθέντα παρὰ τοῦ Ραοῦλ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν λέμβον.

Ὁ νεανίας εἶχε ν' ἀποκρούσῃ σπουδαίαν δυσχέρειαν.

Φροντιστὴς χθές, ὁμοτράπεζος τὴν πρωΐαν, κατώρθωσεν ἀπροσέφη τὸν βραχίονά του εἰς τὴν κυρίαν Δὲ Νουμέζ· ἀλλ' αὕτη δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἀρὰ γέ εἰς τὴν θέσιν τῆς προτεραίας;

Ὁ Ραοῦλ ἄγρυπνος πάντοτε, προσεῖχε, καὶ ἀπέφυγε λίαν ἐπιτηδεῖας τὴν ἀποτυχίαν.

Οὕτως ἡ μαρκησία ἐφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν χωρὶς οὐδὲν νὰ ταραξῆ τὴν φαιδρότητα καὶ τὰς διαθέσεις αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς θλίψεως ἣν ἐδοκίμαζε μὴ ἔχουσα παρ' αὐτῆς τὸν ὀδηγόν της. Αὕτη δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἢ τοὺς βορείους λιμένας, ἐπομένως πολλὰ ἀντικείμενα τὴν ἐξέπληκτον. Ἀλλ' ὁ Ραοῦλ δὲν παρευρίσκετο, ὁ Ραοῦλ ἔλειπεν αὐτῇ, καὶ μυριάκις ἐμεψιμοίρησε μετὰ χροῖς οὐ φθάσῃ εἰς τὴν λέμβον.

Ὁ Ραοῦλ ἐν τῇ λέμβῳ ἀνέμενε τὴν κυρίαν Δὲ Νουμέζ.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός.

Ὁ κυνηγὸς τῶν λεόντων ἐπανελάβε τὴν ἔλευθερίαν του· ἀνέκτησε τὴν δύναμιν, τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν του.

Ἡ Ἄννα-Μαρία Δὲ Νουμέζ ἔβλεπε τότε ἕνα ἄνδρα.

Ἐξεπλάγη, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς τις διήρκεσεν ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν.

Ἰσταμάτησε διστάζουσα πρὸ τῆς λέμβου, παλαίοντα μεταξὺ τῆς ἐξεγειρομένης ὑπεροφίας καὶ τῆς στιγμιαίας ἐκπληξείως της· ἡ μαρκησία ἐξανίστατο ἐν ἐαυτῇ κατὰ τοῦ ἀφελοῦς τρόπου, δι' οὗ ὁ Ραοῦλ ἔτεινε αὐτῇ τὴν χεῖρά του· ἀλλ' ἤσθάνετο ἐνώπιόν της τύπον τολμηρὸν καὶ ἐνεργητικόν· ἐγένετο πάλη καὶ κατόπιν ἀναχωρήσῃ.

Ἐστῆριξε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς νευρώδους ἐκείνης χειρὸς ἣτις τῇ προσεφέρετο, ἐπήδησεν ἐν τῇ λέμβῳ καὶ ἐκάθησε. Πύραυτα δὲ ἤσθάνθη δόνησιν αἰφνῆδιον καὶ ἡ λέμβος ἔφρευεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ὁ Ραοῦλ ἤρπασε τὰς κόπας· ὁ λεμβούχος ἀντὶ νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ πηδάλιον, ἀπελείφθη ἐν τῇ προκυμαίᾳ.

Ἡ κυρία Δὲ Νουμέζ, μὴ φροντίζουσα περὶ τῶν λεπτομερειῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἀφ' οὗτου ἐκαθέσθη δὲν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν· πᾶσαν δὲ τὴν προσοχὴν αὐτῆς προσεῖλκυον τὰ μεγάλα κλιώματα παρ' οἷς διήρχετο.

Ὅτε ἡ λέμβος προὐχώρησεν ἐν τῇ θαλάσῃ, τὸ ἀμφιθέατρον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου εἶναι ὀικοδομημένη ἡ πόλις, ἐξετιλύσσειτο ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι, μετὰ τῶν περιζωννυόντων αὐτὴν καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων ἀναδυομένων νησιδρίων, τῶν λευκῶν καὶ πρασινοχρόων λόφων της καὶ τῶν κυανῶν ἐκ τῶν ὑδάτων ναπῶν.

Ὅταν ἡ ψυχὴ προστάλλεται ὑπὸ μεγάλου θεάματος, ζητεῖ ἑτέραν ψυχὴν συμπαθητικὴν καὶ συμμεριζομένην τὸν θαυμασμόν της· ἡ μαρκησία λοιπὸν ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ραοῦλ.

Οὗτος ἐμειδίασε μετὰ τινος ἀδιαφορίας.

— Τοῦτο εἶναι μηδὲν, εἶπεν, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἄφωνον ἐρώτησιν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Εἶναι τοποθεσία μεγαλοπρεπῆς, ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀνέκραξεν αὕτη παρατηρήσατε!

— Οἱ ὄρμοι τοῦ Μᾶρος-ἐλ-Κεμπίρ, τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Ἀρζέβης ὑπερέχουσι πολὺ τὰς τῆς· τὸ πανόραμα τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Ἴφ εἶναι τερπινότατον.

— Πῶς εἶναι ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἴφ;

— Ἐκεῖ κάτω!

Ἡ μαρκησία ἔστρεψεν ὅπως ἴδῃ.

— Πῶς! εἶπεν αὕτη, ὁ λεμβούχος δὲν εἶναι μεθ' ἡμῶν;

— Τὸν ἀπέπεμψα.

— Ἀλλ' ἡμεῖς γνωρίζετε νὰ διοικήσητε τὴν λέμβον;

— Κάλλιστα, ἴσως δὲ καὶ κάλλιον τοῦ δοκιμοτέρου ναυτικοῦ.

— Ἴδου ἡμεῖς μόνοι! εἶπεν αὕτη, μετὰ τόνου, παρέχοντος ἀφορμὴν εἰς πολλὰς ἐρωτήσεις καὶ προδίδοντας αἰσθήματα ἀντίθετα μὲν, ἀλλὰ συγκεχυμένα.

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἐπρόσεξε· εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο· κατέθεσε τὰς κόπας, ἠγέρθη καὶ ἤνοιξε τὸ ἰστίον, ἐκάθισε παρὰ τὸ πηδάλιον καὶ προσεκάλεσε τὴν μαρκησίαν νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν μεθ' ὕψους σχεδὸν ἐπιτακτικοῦ.

Ἀκολούθως, προσέδεσε τὰ σχοινία τοῦ πηδαλίου ὅπως μείνῃ ἐλεύθερος, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς καπνοθήκης του ἐν σιγᾷ, ἤναψεν αὐτὸ, καὶ στηρίζας ἀτημελῶς τὸν ἀγκῶνα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λέμβου, ἤρξατο ρεμβάζων.

Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη ὑπερέβαινε πᾶν ὄριον.

Ἡ μαρκησία συνέστειλε τὰ χεῖλη. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ;

Θύελλα ἐξεγείρετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεαρᾶς γυναικός· αἱ ὀφρεῖς της συνεσπῶντο μίᾳ ἀφορμῇ, μίᾳ λείψι μόνῃ ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐκρηξίν.

Ὁ Ραοῦλ ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ προκαλέσῃ αὐτὴν καὶ προσεποιεῖτο ὅτι βαθέως ἐρέμβαζε.

Βαθμηδὸν ἡ πόλις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἐξηφανίζετο· τὰ νησίδρια μόνον ἐφαίνοντο ἐπὶ τὸ δὲ ζεῦγος εὐρίσκετο ἤδη ἐν πλήρει θαλάσῃ.

Ἡ μαρκησία ἦν ἀπαθὴς εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐκδρομῆς ταύτης· ἀντὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς ἀμελείας αὐτῆς σκέψεις ἅς προκαλοῦσιν ἡ κίνησις καὶ ὁ μονότονος ἤχος τοῦ κύματος, αὕτη ἀνησύχει, ἐσκυθρῶπαζεν, ἀπερκαρτέρει, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀνίας, διετίθετο νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν, ἐκ τινος πικρᾶς σκέψεως ὠθουμένη, ὅτε ὁ Ραοῦλ εἶπεν αὐτῇ ἀποτόμως.

— Ἴδου ἐνταῦθα πρώτην φοράν ἐφόνευσα ἄνθρωπον.

Τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν αἰφνίδιον καὶ βίβαιον.

— Ἀλλὰ, κύριε, σεῖς λοιπὸν ἐχύσατε συ-

χνὰ αἷμα ἀνθρώπινον; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, λησμονοῦσα τὴν ὀργὴν της.

— Πολὺ συχνὰ! εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ μετὰ ψυχρότητος.

— Νομίζω, προσέθηκεν, ὅτι κατέβαλον διὰ τῆς χειρὸς μου τριακοσίους ἢ τετρακοσίους ἀνδρας! εἰς τὴν Ἀφρικὴν μὲ ὀνομάζουσιν «Α π ο κ ε φ α λ ι σ τ ῆ ν».

Ἡ μαρκησία ἐποίησε κίνημα φρίκης

— Ὁ Ναπολέων, πρὸ αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ, πρὸ τοῦ Καίσαρος ὁ Ἀλέξανδρος καὶ πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Σέσωπτρις, κατέσφαζον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἑκατοντάδας χιλιάδων στρατιωτῶν, κυρία· καὶ ὅμως τοὺς γίγαντας τούτους τοῦ φόνου οἱ ἄνδρες λατρεύουσι καὶ αἱ γυναικες ἐπίσης.

Εἶτα δὲ, ὡς ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, εἶπεν·

— Ἐγὼ, δὲν ἐνήργησα εἰσέτι ἢ ἐπὶ μικροῦ σταδίου, ἀλλ' ὑπομονή!

Ἡ μαρκησία ἠγόοι τί ν' ἀπαντήσῃ· αἱ ἐξομολογήσεις αὐταὶ ἐτάραττον καὶ κατετρόμαζον αὐτὴν.

Ὁ Ραοῦλ, ἡσυχος ἐβυθίσθη εἰς τοὺς ρεμβασμούς του. Ἀλλ' ἡ μαρκησία μετ' ὀλίγον ἐξηγείρεν αὐτὸν ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

— Κύριε, ἠρώτησεν αὕτη, ποῖον ἐπάγγελμα μετήλθετε εἰς τὴν Ἀφρικὴν;

— Τὸ τοῦ κυνηγοῦ! Σᾶς εἶπον τοῦτο.

Ὁ Ραοῦλ ἦτο λακωνικὸς εἰς τὰς φράσεις του· δὲν μετεχειρίζετο πλέον τὰς συνήθεις περιποιήσεις καὶ ἀβροφροσύνας.

— Ἀλλ' οἱ κυνηγοὶ καταδιώκουσι τὰ πτηνὰ καὶ οὐχὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὑποθέτω.

— Πλάνη, κυρία.

Καὶ ἀνάψας ἕτερον σιγάρον.

— Εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἶπεν, ἐκτὸς τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, τὰ πάντα καταδιώκουσι καὶ καταδιώκονται· τὰ μεγάλα τρώγουσι· τὰ μικρὰ μεταξύ τῶν κτηνῶν· μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἰσχυροὶ διαρπάζουσι καὶ φονεύουσι τοὺς ἀδυνάτους.

— Τοῦτο εἶναι ληστεία!

— Ἰμεῖς εἶπατε τοῦτο, κυρία.

Καὶ ποιήσας κίνημά τι περιφρονήσεως, εἶπεν·

— Ἐκεῖ κάτω, πέραν τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους,

οὐδεὶς ὑπάρχει νόμος· οὐδεμία προστασία ὑπὲρ τοῦ τιμίου ἀνθρώπου. Ἡμεῖς οἱ κυνηγοὶ, φίλοι τῶν μικρῶν, τῶν καταβληθέντων, προστατεύομεν καὶ ἐκδικοῦμεν πάντας τοὺς παθόντας, διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ συμφέρον ἡμῶν, ἄλλως τε, τὰ αἰσθηματὰ μας ὠθοῦσιν ἡμᾶς εἰς τοῦτο· ἀλλὰ συνεχέστερον καὶ εὐχερέστερον φονεύομεν πολλὰς συμμορίας ὀργανισμένους στρατιωτικῶς ἢ συνισταμένους εἰς φυλάς. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πολλὰς καλὰς ἐπεχειρήσαμεν συμπλοκάς, ἐπειδὴ δὲ εἶχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ ἠθικὸν μέρος καὶ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μαρκόου ἐδώρησάτο μοι δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου μίαν σπάθην τῆς τιμῆς καὶ δέκα γυναῖκας.

— Δέκα γυναῖκας. . . .

— Τὰς ὁποίας ἔδωκα εἰς φίλους.

— Ἡ μαρκησία ἤρπασε τὴν λέξιν δι' ἐνὸς κινήματος τῆς κεφαλῆς παραφόρου.

Ἄρα οὐκ ἐξηκολούθησε μετὰ φλέγματος;

— Ὁ γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας μοι ἀπένευε παράσημον καὶ ὁ βέης τῆς Τύνιδος μοι ἀπέστειλε τὸ Νισάμ.

— Τί λοιπὸν εἶχετε πράξει;

— Δώδεκα μόλις ὄντες ἐκυριεύσαμεν ἐν χωρίον Βενί Σνάσε κείμενον ἐν τῇ καρδίᾳ φυλῆς συγκεκλιμένης ἐκ τριάκοντα χιλιάδων πολεμιστῶν· κατεσφάξαμεν ὅλον τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν τοῦ μέρους τούτου, ἀπελευθερώσαμεν πέντε αἰχμαλώτους ἐκ τῶν φίλων μας καὶ τὴν κόρην Ἀγάτινος διατελοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας, συνελθόμενοι ἕνα μαρμποῦτ διακόσιον καὶ διήλθομεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τὰ περίφημα ἐκεῖνα ὄρη, περιεζωσμένοι ὑπὸ δεκαπέντε χιλιάδων καὶ πλέον ἐχθρῶν μὴ τολμούντων οὐδὲ νὰ βῆξωσι.

— Διατί;

— Ἔθεσα τὸ πιστόλιόν μου ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ μαρμποῦτ, ὁμώσας ὅτι θὰ διετήρουν τὴν ζωὴν του εἰάν ἄφινον ἡμῖν τὴν δίοδον ἐλευθέραν, θὰ τὸν ἐφόνευσαν δὲ εἰάν ἀπηύθυνον ἡμῖν τὴν ἐλαχίστην ὕβριν.

— Καὶ ὁ μαρμποῦτ αὐτὸς τί ἀπέγεινε;

— Κρατεῖται εἰς τὰς νῆσους τῆς Ἀγίας Μαργαρίτας, ἐδῶ πλησίον ἑκατοντάκις ἦν ἄξιος

νὰ τουφεκισθῆ· ἀλλ' αἱ γαλλικαὶ ἀρχαὶ ἐσεβήσθησαν τὸν λόγον μου. Ὀλοκλήρον τάγμα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ τὸ γεγονός τοῦτο προῦξένῃσε μεγάλην ἐντύπωσιν, κυρίως διὰ μίαν λεπτομέρειαν.

— Ποίαν;

— Ἀπεκόψαμεν διακοσίας εἴκοσιν ἑπτὰ κεφαλάς, τὰς ὁποίας μετεκομίσαν εἰς Νεμερὺ ἐντὸς καλάθων.

— Ὅποια φρίκη!

Ὁ Ραοὺλ περιεσπότησε μεθ' ὑπεροψίας τὴν μαρκησίαν, καὶ

— Θὰ προσπαθῶσω, εἶπε, νὰ μὴ διηγῆθῃ ὑμῖν οὐδὲν ἐν τῷ μέλλοντι· ἐπίστευον ὅτι εἴς τὸ ὅλως ἄλλη.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι θηριώδεια.

— Τί φυσικώτερον; Ἡ ὠμότης εἶναι ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ὁ ἔρω· ἀγαπᾷ τις καὶ θωπεύει τὸ ἀγαπώμενον· μισεῖ καὶ κτυπᾷ τὸ μισούμενον. Ἴδου ὁ μέγας νόμος ὁ κυβερνῶν τὰ πάντα.

— Διαμαρτύρημαί.

— Κατὰ τῆς ἀληθείας;

— Ἀλλὰ, κύριε. . . .

— Ἀλλὰ, κυρία, ὁ λέων, ὡς τὸ θρόνον ὅταν κατασταθῆ κριός, εἶναι φιλόστοργος πρὸς τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰ ἔγκονα αὐτοῦ, σκληροὶ πρὸς τὴν λείαν του καὶ τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ.

— Ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι οὔτε λέων, οὔτε κριός.

— Ἀδιάφορον! παντοῦ ὅπου ἡ φύσις του δὲν διεφθάρη, ἐλάτρευσε τὴν ἐνδίκησιν. Παρατηρήσατε, εἰς τὴν Κορσικὴν, τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Ἰσπανίαν καὶ ἐν τῇ ὄρεινῇ Ἰταλίᾳ ἡ λέξις vendetta (ἐκδίκησις) εἶναι ὁ νόμος τῶν ἀλλοτρίων καὶ ἐνεργητικῶν λαῶν· ἐκεῖ βυθίζονται μεθ' ἡδονῆς τὴν μάχαιραν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐχθροῦ. Αἱ ἐξησθετισμένοι φυλαὶ τῆς Εὐρώπης αἰτινες δὲν ἐπίστανται πλέον ἢ νὰ ἐμπορεύσονται καὶ νὰ κυλιῶνται ἐν ταῖς ὑλικαῖς ἀπολαύσεσιν ἀπέβαλον τὴν πρὸς τὸ μισεῖν δύναμιν, ἀλλ' ἐπίσης ἀπέμαθον τὸ ἀγαπᾶν· καὶ διίσταται ὅτι εἶναι πεπολιτισμένοι!

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISGOBBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Φρονεῖτε ὅτι θὰ ἐπράττομεν καλῶς ἀφίνοντες αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου; ἠρώτησεν ὁ Βωτροῦ μεθ' ἱκανῶς μακρὰν σιγῆν.

— Καὶ τί νὴ τρόπον, παρακαλῶ, ἠθέλομεν ἠδυνῆθαι νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν τῆς μονομαχίας; ἀντηρώτησεν ὁ Σουκαρριέρ. Δὲν θὰ ἔλθωσι βεβαίως νὰ ἐξαιτησῶνται τῆς ἡμετέρας ἀδείας ὅπως διασταυρώσωσι τὰ ξίφη των.

— Ἀλλὰ, φίλτατε θεῖε, ἀπήντησεν ὁ Βωτροῦ, πρὸς τοῦτο θὰ ἤρκει νὰ μίθωσιν ὅσα πρότινος μοι ἀνεκοινώσατε. Τότε ὁ μὲν Φρεδόκ θ' ἀπεποιεῖτο νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ γαμβροῦ, ὁ δ' Ἔστελάν μετὰ τοῦ πενθεροῦ του.

— Τὸ τοιοῦτο δὲν μοι φαίνεται τοσοῦτ' βέβαιον. Ὁ Ἔστελάν θὰ ὑπεχώρει ἴσως, καίτοι τοῦτο δὲν εἶναι μάλα θετικόν, καθότι ἔχει φοβερὰς ἀφορμὰς δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὃν ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια δὲν θὰ ἐπιφέρῃ βεβαίως τὴν λήθην. Ὁ Φρεδόκ ὅμως δὲν θὰ ἐπίσχη ἑαυτὸν διὰ τοσοῦτ' μικρὰ πράγματα, διότι δὲν ἀναγνωρίζει προσκόμματα. Σκεπτόμενος μάλιστα ὠριμώτερον φρονῶ ὅτι μεγάλως θὰ ἠυφραίνετο ἀπαλλάττων τὴν θυγατέρα του συζύγου μὴ ἐρωμένου ὑπ' αὐτῆς. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν μετὰ τῶν ἡμῶν ὅτι, οὕτω πράττων, σπουδαίαν θ' ἀποδώσῃ ὑπηρεσίαν πρὸς τινὰ γνωστὴν μοι.

Ὁ Βωτροῦ ἀνεσκήρτησεν. Ἡ ἀποψις, ἣν ὁ θεῖος ὑπεδείκνυεν αὐτῷ, ἦν ἱκανὴ νὰ συνταράξῃ τὴν συνείδησίν του, ἣτις ὑπήγоруευσεν αὐτῷ νὰ προειδοποιήσῃ ἐντίμως τοὺς ἐχθρούς του.

— Ἐτι δὲ, ἐπανέλαθεν ὁ Σουκαρριέρ, δὲν δυνάμεθα ἀπολύτως νὰ προδώσωμεν τὸ ἀπόρη-

τον τοῦ Μωγάρ. Αὐτὸς μοι τὸ ἐνεπιστεύθη, καὶ ἐγὼ τὸ ἐνεπιστεύθην εἰς σέ· ἀρχομαὶ δὲ πιστεύων ὅτι διεπράξα σφάλμα. Παραδίδων τις αὐτὸ εἰς ἄλλους εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς εἰ παρέβαινε τὴν τιμὴν.

— Δὲν εἶναι ὅμως παράβασις τῆς τιμῆς ἐπίσης τὸ ν' ἀφῶμεν ν' ἀλληλοσφαγῶσι δύο ἀνθρώποι, ὃν ὁ θάνατος ἀποβαίνει ἡμῖν λυσιτελής;

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ θεῖος ἀνεσκήρτησεν ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπλοϊκῇ γλώσσῃ, τῇ ἐμφανιούσῃ ἀριδῆλως ὑψηλὸν αἶσθημα.

Ἡ ἀφιλοκέρδεια τοῦ Γούη συνεχίνει αὐτὸν· ἐθαύμαζε μὲν αὐτὴν, καίτοι μὴ αἰσθανόμενος τὰς αὐτὰς λεπτότητας τοῦ μεγαθύμου ἐκεῖνου νέου, μετεμέλετο δ' ὡς κοινοποιήσας αὐτῷ τὰ σφάλματα τοῦ φίλου τοῦ Μωγάρ.

— Σύμφημι, εἶπεν, ὅτι θὰ ἦν διὰ σέ ἱποτικώτερον νὰ ἐπίσχης τὸν ἀντερραστὴν σου καθ' ἣν στιγμὴν διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ διαιτηθῆ, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν διαβλέπω τὸ μέσον. Ὑπεσχέθην τῷ Μωγάρ νὰ τηρήσω σιγῆν.

— Δύναται νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς ὑποσχέσεώς σας.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, φίλτατε, δὲν θὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ τῷ ζητήσω τὸ τοιοῦτον. Ὁ ἱποτισμὸς εἶναι πολὺ ὠρτιον πράγμα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐξωθῆται πέραν τοῦ δέοντος. Πῶς διάβολον θέλεις νὰ ὑπάγω καὶ ν' ἀνακοινώσω τῷ Ἔστελάν, ὅστις μ' ἀποστρέφεται, τὴν ἀληθῆ κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς συζύγου του; Οὐδεμίαν θὰ μοι ἔδιδεν ἀκρόασιν, ἀλλὰ καὶ ἂν μοι πειρεῖχε τοιαύτην, μηδέποτε θὰ ἔστεργε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι ὁσποινίς Μωγάρ. Θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἐξευρίσχω μῦθον, ἵνα τὸν πείσω ν' ἀποχωρισθῆ τῆς γυναίκος του. Οὔτε δὲ δύναμαι κατὰ ἤττονα λόγον νὰ τῷ γράψω ἐπιστολάς ἀνωνύμους, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Φρεδόκ. Ἐν ἐπιλόγῃ, ὅς ἀπόσχωμεν. ἴσως τὰ πράγματα λάθωσι τροπὴν ἀλλοίαν τῆς ἣν φανταζόμεθα, φρονῶ δ' ὅτι αἱ ἀπρόοπτοι λύσεις εἰσὶ πάντοτε αἱ ἄρισται.

Ὁ Βωτροῦ δὲν ἐφραίνετο πειθόμενος.

— Οὐδὲν θὰ πράξω ἄνευ ὀριστικῆς ἀδείας

σας, εἶπεν· ἀλλ' ὀμνῶ ὑμῖν ὅτι, ἂν ὁ Ἐστελάν φονευθῆ, θά ἔχω ἐλέγχους ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, καὶ θ' ἀποποιηθῶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἐξ αὐτοῦ.

— Τούτῃστι τοῦ νὰ νυμφευθῆς τὴν χήραν του;

— Μάλιστα.

— Θὰ τὴν ἐνυμφεύσο ὁμῶς ἀσμένως, ἂν ὁ Ἐστελάν ἔθνησκεν ἐξ ἀσθενείας, εἴτε τυχεροῦ συμβάματος;

— Ναι.

— Καὶ δὲν θὰ ὀπισθοχώρῃς ἐνώπιον τῆς ἀηδίας τοῦ νὰ εἰταχθῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Ἐβράνδου, τοῦ αὐτοκαλυμένου Φρεδόκ;

— Ὅχι, διότι ἐρῶμαι σφοδρῶς τῆς Μαγδαληνῆς. Μικρὸν δὲ μ' ἐνδιέφερε ἂν αὕτη ἦναι θυγάτηρ εὐπατρίδου ἤ...

— Ἡ κακίῳ σου. Εἶπας ἤδη τὴν λέξιν ταύτην. Ὅθεν εἶχον δίκαιον προβλέπων ὅτι σὶ ἀρχαί σου θὰ ὑπεχώρουν, ὅπουταν ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας σεαυτοῦ περιστάσεως. Ἀπαρνεῖσαι αὐτὰς πρὶν τὸν ἀλέκτορα φωνῆσαι, εἶπε γελῶν ὁ Σουκαρριέρ. Δὲν σοῦ μέμωμαι ὁμῶς διὰ τοῦτο, καὶ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας νὰ δυνηθῆς ἡμέραν τινὰ νὰ νυμφευθῆς τὴν Μαγδαληνῆν. Τοῦτο δὲ τὸ εὐχομαι μᾶλλον ἢ τὸ ἐπιζῶ, καθότι ὁ σύζυγός της ζήσεται ἐπὶ μακρὸν, ἐὰν δὲν καταπέσῃ ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Φρεδόκ. Ὅταν ἐκεῖνος θ' ἀποθάνῃ, σὺ θὰ ἦσαι ἴσως στρατηγός· καὶ οἰκογενειάρχης.

— Οὐδέτερον τούτων γενήσεται, διότι πρῶτον μὲν δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶτα δὲ πρὶν ἢ καταφθάσω τὰς διαστέρους ἐπωμίδας, θὰ μ' ἐπιτύχη πιθανὸν σφαῖρά τις ἀπαλλάξουσά με τῆς ὑπέρβεως.

— Μὴ τοιαύτας ἰδέας, σὲ παρακαλῶ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔσχον παρομοίαν κατὰ τὴν ἡλικίαν σου ἔνεκεν ἀποτυχόντος ἔρωτος, ὡς καὶ σύ... ἐξηλείφθησαν ὁμῶς αὐταί... ὦ! καὶ ἐξηλείφθησαν ὁλοσχερῶς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἤμην ἀποστρατος λοχαγός, καὶ ὅτι ἔμεινα ἄγαμος. Τοῦτο δὲ μείζων ἔτι τυγχάνει λόγος ὅπως σὺ διατηρήσῃς τὴν γενεάν. Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον Σουκαρριέρ, νὰ μείνωσι πάντοτέ τινες Βωτροῦ... ὅπερ καὶ προτιμότερον. Ὅθεν μὴ ἐνασχολώ-

μεθα εἰς τὸ ἐξῆς περὶ τοῦ παρόντος, καὶ μὴ βασανίζώμεθα περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀφῶμεν τὴν διεξαγωγὴν πάντων ἐπὶ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν. Προσέτι δὲ ἡ κατάστασις, ἐν ἣ πάντες διατελούμεν ἔξει πέρασ. Εἴτε μονομαχίῃ ὁ Ἐστελάν, εἴτε μὴ, δεόν νὰ λάβῃ ὀριστικὴν ἀπόφασιν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύζυγόν του. Ὁ Μωγάρ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ἂν βούληται ν' ἀντιστῇ, ἀρῖνει ὁμῶς αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ ἐνδώσῃ. Τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις. Ὁ κακοδαίμων σύζυγός της δὲν ἀνεφάνῃ ἀπὸ τῆς βραχείας συναντήσεως, ἣν ἔσχεν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀναμνήθων ὑπάρχει ὅτι θ' ἀναφανῆ. Ἄς ἀναμείνωμεν. Περὶ δὲ τοῦ Φρεδόκ, αὐτὸς μηδὲλως θὰ κινήθῃ, ἐκτὸς ἂν διὰ λίαν ἀπροόπτου συγκυρίας μάθῃ ὅτι, καταδιώκων ἀπηνῶς τὸν ἐχθρόν του, περιῆξεν τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς ἀπελπισίαν. Ἐκ τούτου θ' ἀπέθνησκεν ἀπὸ λύσσαν, ὅπερ δὲν θὰ ἐπήνεγκε μεγάλην τινὰ ἀπώλειαν. Οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα, φίλτατέ μοι Γούη.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βωτροῦ διέκοψε τὸν ἐπίλογον τῆς παραμυθητικῆς ταύτης ὁμιλίας, κομίζων τῷ κυρίῳ του ἐπισκεπτήριον ἐπὶ δίσκου.

— Ὁ Μέτελλος! ἐψιθύρῃσεν ὁ νέος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκέπτου. Ἐρχεται πιθανὸν νὰ μοὶ λολήσῃ περὶ τῆς πωλήσεως τῆς συλλογῆς τῶν περιέργων μου. Μοὶ ἐπέρχεται ἐπιθυμία νὰ μὴ τὸν δεχθῶ.

— Καὶ διατί τάχα; ἀνέκραξεν ὁ θεός. Εἶναι εὐχάριστος νέος, πρὸς ὃν ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, διότι ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἐξελαμβάνομεν μέχρι τοῦδε τὸν Φρεδόκ ὡς ἀβλαβὲς πλάσμα. Εἶτα δὲ διὰ τοῦ ἀξιαγᾶστου τούτου δημοσιογράφου μανθάνει τις πάντοτε νέας εἰδήσεις. Ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἔμπλεως πληροφοριῶν, ἔχω μεγίστην ἀνάγκην νὰ λάβω τοιαύτας, καθότι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν διατελῶ ὡς ἀσκητῆς κατάκλειστος.

— Εἴσαξέ τον, εἶπεν ὁ Βωτροῦ τῷ θεράποντι του.

Μετὰ ἐν λεπτόν ὁ Γουσταῦος Μέτελλος ἐπέδειξε τὴν εὐφυῆ καὶ χαρωπὸν αὐτοῦ μορφήν, φαιδρυνθεῖσαν ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ Σουκαρριέρ.

— Συνταγματάρχῃ, ὑπερχαίρω ἐπὶ τῇ συναντήσεσ σου, εἶπε μετὰ τὰς ὑποχρεωτικὰς χειραψίας. Κομίζω τῷ φιλότῳ ἀνεψίῳ ὑμῶν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀγοραστοῦ του... ἀγαθῶ τινος νέου ἐπαρχιώτου, ὃν μοὶ ἐσύστησεν, καὶ ὅστις μέλλει νὰ ἐγκταστῇ ἐν Παρισίοις, ὅπως; ἐπίδειξῃ κομψότητα. Ἀπλοῖκόν τεκνίον! Δὲν τῷ δίδω καιρὸν περισσότερο τῶν ἑξ μηνῶν, ὅπως καταπαταλήσῃ τὰς οἰκονομίας του. Παραδέχεται τὰ ἐπιπλα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τεχνουργημάτων, ἂν ὁ Βωτροῦ συγκατατίθῃται νὰ τῷ ἐκχωρήσῃ πάντα ἀντὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων, ἅτινα θ' ἀπυτίστῃ τοῖς μετρητοῖς.

— Δέχομαι τὴν πρότασιν, ἀπήντησεν ὁ Βωτροῦ.

— Δὲν θ' ἀπολέσῃς ἢ χιλιάδα μόνον λουδοβικίων. Εἶναι ἐξαισία ὑπόθεσις αὕτη, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Σουκαρριέρ.

— Ὑποθέτω, ἐπανέλαθε γελῶν ὁ Μέτελλος, ὅτι ἂν εἴχετε πρὸς ἐκχώρησιν ἐπίσης νεάνιδά τινὰ ἐξ ἐκεῖνων, αἰτινὲς περιέρχονται τακτικῶς τὴν λίμνην ἀπὸ τῶν τεσσάρων μέχρι τῶν ἑξ, θὰ τὴν ἐλάμβανε καὶ ταύτην, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦναι τοῦ οὐμοῦ. Ἀλλὰ, φίλτατε, σπουδαίως λοιπὸν ἀπεφάσισας νὰ καταταχθῆς ὡς ἐθελοντής;

— Εἶναι γεγονὸς τετελεσμένον.

— Λυπούμαι διὰ τὸ τοιοῦτο, διότι δὲν θὰ σὰς ἐπαινῶ πλέον ἢ κατὰ τὴν ἐπάνοδόν σου... μετὰ ἐν τῇ δύο ἔτη... ἀλλὰ κατὰ βῆθος θεωρῶ ὅτι ἔχετε μέγα δίκαιον ν' ἀνχωρήσῃτε. Οἱ Παρισιοὶ εἰσὶν ὀχληρότατοι. Τὰ πολιτικά μ' ἀπελπίκουσιν, ἢ φιλολογία μ' ἐνοχλεῖ, τὰ δὲ ἡμερήσια νέα κατήνησαν τοσοῦτ' ἄσπῃ καὶ τὰ ὕδνα.

— Πῶς! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, οὔτε ἐν σκάνδαλον ν' ἀπογευθῶμεν... θέλω νὰ εἶπω: νὰ ἐκτυπώσωμεν;

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου! Ἀπεναντίας, τὰ νεώτερα τῆς ἡμέρας εἰσὶ γεγονότα ἠθικά. Ἐπὶ παραδείγματι: ὁ κ. Διαμαντῆς συνεφιλιώθη μετὰ τῆς γυναικὸς του.

— Ὄ! ὦ! μ' ἐκπλήττετε μεγάλως. Δὲν ἐ-

φρόνουν αὐτὸν τοσοῦτ' ἀνεξίκακον. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἔλεγεν ὅτι θὰ φονεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον.

— Οὐδένα θὰ φονεύσῃ πλέον. Ἡ μετὰ τοῦ διαφθορέως μονομαχία ἐναυάγησε, φρονῶ ὅτι ὁ Βουσερὼλ οὐδαμῶς δυσηρεστήθη ἐκ τούτου, καθότι οὐδὲν ἀπολύτως διέφθιρε, πρὸς δὲ ἐμερίμνα καὶ περὶ τοῦ δέρματός του. Ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς Διέππην συμπαλαθὼν μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Ζιράκ.

— Καλὸν τῶν κατεῶδιον! εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, ὅστις μετρίαν ἔτρεφεν ὑπόληψιν πρὸς τοὺς δύο ἐκεῖνους λεσχίτας.

— Ἀλλ' ὅτι ἐπὶ μᾶλλον θὰ σὰς ἐκπλήξῃ εἶναι ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον τοῦ Βουλεβέρτου Μομορανσὺ μέλλει νὰ ἐγκαταστῇ εἰς Μεξικόν. Δὲν θὰ δώσωσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἔορτὰς ἐν τῇ ἐπαύλει, διότι τὴν πωλοῦσιν. Ἡ Κυρία ἐπανήλθεν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν· ἔπυσε πλέον τὰς πολυτίμους στολάς, καὶ ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἀγ. Μουσελίναν. Ὁ σύζυγός, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τοιαύτης αὐταπαρνήσεως, τῇ συνεχώρησε τὰ πάντα, καὶ ἐκκαθαρίζει τὰς ἐν Γαλλίᾳ ὑποθέσεις του, ὅπως συμπαλαθῶν αὐτὴν εἰς χώραν, ἐν ἣ δὲν ἀναγινώσκειται ὁ Παριτινὸς βίος, καὶ ἐνθα οἱ κομψευόμενοί εἰσιν ἄγνωστοί. Οἱ συμφιλιωθέντες οὗτοι σύζυγοι θὰ διαβιώσωσιν ἐκεῖ πέραν ὡς ἀγαθοὶ ἄστοι, καὶ ἡ ἱστορία θὰ λήξῃ ἴσως ὡς καταλήγουσι συνήθως τὰ παραμύθια.

— Καὶ διατί ὄχι; Αὕτη ἡ Κυρία Διαμαντῆ δὲν ἔβαινον ἐπὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλ' εἰκίζω ὅτι δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀφηνιάσει. Ὁ σύζυγός ἐπέσχε τοὺς χαλινούς, καὶ ἔπραξε κάλλιστα. Ἡ ἀλλαγὴ δὲ τοῦ ἀέρος θὰ ἰάσῃ τὴν γυναικά του.

— Αὕτη εἶναι ἡ εὐτυχία, ἣν εὐχομαι αὐτοῖς. Ὅταν δὲ σὰς εἶπω ὅτι ὁ Ραγκούζ θὰ προσαχθῆ ἐνώπιον τοῦ κακαυργδικείου μετὰ τρεῖς μῆνας· ὅτι ὁ Βραζιλιανὸς τῆς Ἀγτωνίας ἀπαπονεῖται ὅτι δὲν εὐρίσκει πλέον καταθέτας ἐν τῇ λέσχῃ, καὶ διανοεῖται νὰ ὑποστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπερ δὲν θὰ ἦν οὐδόλως εὐχάριστος διὰ τὴν Τζιτζίκαν· ὅτι ἡ γυνὴ Ροζίνα Βιλλεμόμβλ ἀναζητεῖ συνεταῖρον ὅπως ἐπαναλάβῃ τὰς τοκογλυφικὰς ἐργασίας τοῦ ἤδη μνησθέντος

Ραγκούζ... θά ἦναι πᾶν ὅτι γινώσκω, καὶ θά ἐξαντλήσω τὰ νεώτερα μου. Ἦδη δὲ, συνταγματάρχα, δίκην ἀμοιβαιότητος, θά μοι παράσχητε τὴν χάριν νὰ μοι εἴπητε τίνι τρόπῳ κατέληξε τὸ τῆς παρελθούσης κυνήγιόν σας.

— Τὸ κυνήγιόν μου;

— Γινώσκατε περὶ τίνος σᾶς λέγω... περὶ τῆς γυναικὸς μὲ τὸν πέπον. Ἐξεγείρας ἐγὼ τὸν λαγῶν, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν τὸν κατεδιώξατε.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη εἰς μεγίστην ἐνέβαλλε δυσχέριαν τὸν Σουκαρριέρ, οὐδόλως ἐφιέμενον νὰ καταστήσῃ γνωστὰς τῷ Γουσταύῳ Μετέλλῳ τὰς ὑποθέσεις τοῦ φίλου του Μωγάρ. Διενεῖτο καθ' ἑαυτὸν ὅτι, ἂν ὁ Φρεδὸκ ἢ ὁ Ἐστελάν παρήγον θόρυβον, αἱ ἐφημερίδες θά ἐπληροφοροῦντο πάντοτε ταχέως.

Συγχρόνως ὁμοῦ δὲν ἀπηρέσκατο μανθάνων ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος αἱ ἐφημερίδες οὐδὲν ἐγίνωσκον.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπε, κατώρθωσα νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ἀγενοῦς ἐκεῖνου ἀνθρώπου, τοῦ βομβοβολούντος ἡμᾶς δι' ἐπιστολῶν ἀνωνύμων, καὶ ὅστις ἀνωμολόγησε τὰ πάντα.

— Ἀληθῶς! Ἔσεται ἀδιακρίσια μου, ἂν σᾶς ἐρωτήσω τίς εἶναι;

— Ἄστος τίς, ὃν ὁ κ. Μωγάρ ἄλλοτε ποτε παρεπίκρανε, καὶ ὅστις ἐξεδικήθη κατὰ δύναμιν. Τῷ ἀνέφερον τὰς πράξεις του, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ τὰς ἐπαναλάβῃ. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐλάβετε νέας καταγγελίας;

— Οὐδεμίαν. Ὡ! τώρα πλέον δὲν θά τολμήσῃ, διότι γινώσκει ὅτι μέλλει νὰ περιπλακῇ μετ' ὑμῶν, συνταγματάρχα, καὶ δὲν χαίρειτε φήμην λίαν εὐχεροῦς ἀνδρός.

— Ἐντούτοις εἰμὶ ἐκ φύσεως πολὺ μετρίχιος, μόνον ὃ ἐνόησε ἀπόλλυμι τὴν ὑπομονήν. Ἀλλὰ δὲν θά εὐρεθῶ πλέον εἰς τιοαύτην δοκιμασίαν, ἀφοῦ καὶ ἐτελείωσα, χάρις ὑμῖν, μετὰ τοῦ ἀχρείου ἐκεῖνου, τοῦ ἐπιτιμημένου κατὰ τῶν ἀρίστων φίλων μου.

— Θετικῶς, ἔσχον ἀγαθὴν ἰδέαν νὰ παρακολουθήσω τὴν παχύσαρκον ἐκείνην οἰκοδέσποιαν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁδοῦ Βράχου. Σᾶς ἔφερον ἔτι μακρὰν;

— Ὅχι πολὺ μακρὰν, κατ' εὐτυχίαν! Οὐδεμίαν αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παρακολούθου.

— Ὁ ἀνθρωπὸς σας λοιπὸν κατοικεῖ εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ Φρεδὸκ συνοικίαν;

— Ναί... νομίζω, ἐψιθύρισεν ὁ Σουκαρριέρ ἱκανῶς παρενοχλούμενος ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, τῆς θιγοῦσης ἀκροσφαλῆς ζήτημα.

— Τοῦ λόγου γενομένου περὶ τοῦ ἀξίου αὐτοῦ Φρεδὸκ, ἐπανάλαβεν ὁ Μετέλλος, δὲν θά φαντασθῆτε ἐν συνοδείᾳ τίνος τὸν συνήνησαι;

— Μετὰ τῆς οἰκονόμου του Ἰσως. Ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ, ὡς γέροντος ἀγάμου... δέον νὰ ἔχῃ οἰκονόμον.

— Εἰς πολλῶν χεῖρονα ταύτης. Ἦτο μετὰ τίνος αἰθιοπίδος.

— Αἰθιοπίδος! ἐπέφερον ὁ συνταγματάρχης πλήρης ἤδη ὑπονοιών.

— Καὶ γραίας μάλιστα! Ἄν ἦτο τοῦλάχιστον νέα... ἐπειδὴ καὶ ὁ Φρεδὸκ εἶναι ἀνθρώπος ἔτι... θά ἔλεγον ὅτι ἔχει ἀλλοκότους ὀρέξεις. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει διδόμενον νὰ βασιεῖται τις ἐπὶ τιοαύτης ἐρωτικῆς ἐξηγήσεως. Τὸ συνοδευόμενον πλάσμα φέρει τοῦλάχιστον πεντηκονταετῆ ἡλικίαν. Τὸ ἔριον τοῦ κρανίου του εἶναι πάλαιον. Φαντάσθητε εἶδος πιθήκου ἀποπεμφθέντος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Καὶ κακοενδεδυμένη! Θά ἐκέρδαινε τις χορήματα ἐπιδεικνύων αὐτὴν εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Σαῖν-Κλοῦ.

— Εἶναι πολὺ παράδοξον. Ὁ Φρεδὸκ, ὅστις εἶναι αὕτη ἀκρίθεια, νὰ ἐκτεθῇ δημοσίᾳ μετ' αἰθιοπίδος!... Εἰκάζω ὅτι δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐβάδιζον παραπλευρῶς ἀλλήλων, καὶ συνδιέλεγοντο μετὰ ζωηρότητος καὶ ἐξάψεως. Ὁ Φρεδὸκ ἦν προφανῶς ὑπερηρηθισμένος· ἐλάλει μεγαλοφώνως καὶ ἐχειρονόμει, ἀφ' ἐνδείξεως ὃ αὐταὶ εἰσιν ὄλως ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἔξεις αὐτοῦ.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΗΣΤΕΥΤΗΣ ΣΟΥΤΣΗΣ.

Ὁ παράδοξος οὗτος ἀνθρωπὸς περιηγήθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ Ἀφρικῇ· ἐκεῖ δὲ ἀνεκάλυψε χόρτον τι ἢ μᾶλλον διάφορα χόρτα, ἐκ τοῦ γυμνοῦ τῶν ἰποίων κατασκευάζει ποτὸν δυνάμενον ν' ἀναπληρώσῃ πᾶσαν τροφήν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σούτσης ἐξελήθη ὡς φρενοβλαθῆς καὶ δις μάλιστα ἐκλείσθη ἐν τῷ φρενοκομείῳ· ἀλλ' εἶτα οἱ ἰατροὶ εἶδον ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι τρελλὸς καὶ ὅτι ἐμπράκτως δύναται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων του. Ἐνήστευσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ ἐν τῇ γενεθλίῳ του πόλει τῇ Φόρλῃ, καὶ οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσωσι τί συνέβαινε· ἤρξαντο ὁμοῦ σκεπτόμενοι ὅτι «κάτι ἔκτακτον συμβαίνει». Ὁ Σούτσης ἐκήρυξε πανταχοῦ ὅτι θά ὑποβληθῇ εἰς νηστείαν τριάκοντα ἡμερῶν ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν ἐδικῆς ἐξ ἰατρῶν ἐπιτροπῆς ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι δύναται ὁ ἀνθρωπὸς νὰ ζήσῃ ἄνευ τροφῆς. Ἐσχηματίσθη πράγματι ἡ ἐπιτροπὴ καὶ τὸ πείραμα ἤρξατο ἐν Μεδιολάνοις. Νυχθημερῶν ἐπετρεῖτο ὁ νηστεύων. Ἐναλλάξ ἡγρούπουν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του οἱ ἰατροὶ ἢ συνώδευον αὐτὸν ἐν τῷ περιπάτῳ. Ἡ περιεργία τοῦ ἐπισημονικοῦ κόσμου καὶ παντὸς ἀνθρώπου ἠΐξανε καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ ὁ Σούτσης ἔζη, ἐκινεῖτο, ἔτρεχε, ἐγυμνάζετο, ἐκολύμβα. Καὶ ἀληθῶς εἰς πάντα ταῦτα τὰ γυμνάσια ὑπεβάλλετο ὡς ἀνθρωπὸς τρώγων καὶ πίνων καὶ ὑγιῶς ἔχων ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἰδίᾳ ἐξέπληξε τοὺς πάντας ἡ ρώμη καὶ ἡ δεξιότης, ἃς ἀπέπτυξε κολυμβήσας ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐν τινὶ μεγάλῃ τῆς πόλεως δεξαμενῇ καὶ ἄλλοτε ἐκτελέσας γυμνάσια κοπιώδη καὶ δυσχερῆ. Καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν ὁ Σούτσης ὑπῆρχε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιεργίας, κατὰ ἑκατοντάδας δὲ προσήρχοντο οἱ κάτοικοι ὅπως ἴδωσιν αὐτόν. Καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μετέβησαν πολλοί, ἐδέησε μάλιστα ἐπὶ τέλους νὰ ὀρισθῇ τιμημα εἰσόδου, τὸ δὲ προῖόν τοῦ ἐκτάκτου τούτου θεάματος ἐδίδετο εἰς τι τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τῆς Ἰταλίας. Ὁ Σούτσης καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νηστείας του ἔπινε

μόνον ὕδωρ τοῦ Βισῦ ἢ ὕδωρ βρασμένον. Τὸ βῆρος τοῦ σώματός του ἡλαττώθη κατὰ 13 χιλιόγραμμα. Ὅτε ἤρξατο τῆς νηστείας ἐζύγιζεν 61 χιλιόγραμμα, ὅτε δ' ἐπεράτωσεν αὐτὴν ἐζύγιζε μόνον 48· πλήν, διετῆρει σώας τὰς δυνάμεις του. Ὁ Σούτσης δὲν ἀποκαλύπτει τὸ μυστικόν του, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ἀπόφασιν ἔχει νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ κελῶς ἐπὶ δύο μῆνας ὅπως ἀνακτήσῃται τὸ ἀπολεσθὲν βῆρος τοῦ σώματός του, εἶτα δὲ μεταβήσεται εἰς Παρισίους ἢ Λονδῖνον ὅπως ὑποβληθῇ εἰς νέαν δοκιμασίαν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Νέαν Ὑόρκην ὅπως ὑποστῇ καὶ τρίτην δοκιμασίαν. Ἡ ἀνακάλυψίς μου εἶναι λίαν σπουδαία, εἶπεν εἰς τοὺς ἀνταποκριτὰς διαφόρων ἐφημερίδων ἐρωτήσαντας αὐτὸν περὶ τούτου, ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ καὶ τῇ χειρουργικῇ θ' ἀνατρέψῃ ἴσως πολλὰς θεωρίας καὶ ἔσται ἐν πάσῃ περιπτώσει ὠφελιμωτάτη διότι θά χρησιμεύσῃ πρὸς θεραπείαν πολλῶν ἀσθενειῶν. Φρονεῖ ἐπίσης ὅτι ἔσται ὠφελίμος πρὸς θεραπείαν καὶ τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν. Σπουδαιότατη ὁμοῦ εἶναι διὰ τοὺς θαλασσοπόρους καὶ τοὺς περιηγητὰς. Τοῦ λοιποῦ δύναται τις νὰ ἐξερευνήσῃ ἀκινδύνως σχεδὸν τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς ἢ τὸν βίρειον πόλον, διότι δὲν θά ἔχῃ ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ περὶ τροφῆς ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας. Ἐπίσης σπουδαία διὰ τὰς πολιορκουμένας πόλεις ἢ τὸν ἐν ἐκστρατεία στρατόν. Δύναται τις διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, προσέθηκε, νὰ νηστεύσῃ καὶ πλέον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος νὰ διακόψῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν νηστείαν καὶ λάβῃ γάλα ἢ ζωμὸν ὅπως βρέξῃ τὰς μεμβράνας τοῦ σώματος καὶ καταστήσῃ αὐτὰς ἱκανὰς νὰ δεχθῶσι μετέπειτα τὰς τροφὰς. Ὅτε ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ ἀνταποκριταὶ διατί δὲν πωλεῖ τὸ μυστικόν του, ἀπήντησεν ὅτι ἀναμένει νὰ πεισθῇ ἐκ τῶν διαφόρων πειραμάτων του ὅλος ὁ κόσμος καὶ τότε θά προσκλήσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους πάντων τῶν κρατῶν καὶ θά προτείνῃ αὐτοῖς νὰ τοῖς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν του.

-- Ὑπὸ ποίους ὄρους;

— Δὲν πρόκειται περὶ χρημάτων, καὶ οὕτω θ' ἀποδείξω, εἶπεν ὁ Σούτσης, μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐπιθυμῶ νὰ εὐεργετήσω τὴν ἀνθρωπότητα.

— Ἀλλὰ διατί δὲν ὑποβάλλεις καὶ ἄλλο πρόσωπον εἰς τὴν μέθοδόν σου ταύτην καὶ δὲν καθιστᾷς ἀπὸ τοῦδε καὶ ἄλλους ἱκανοὺς νὰ ζήσωσιν ἄνευ τροφῆς;

— Τὸ μυστικόν μου δὲν ἔγκειται μόνον ἐν τῷ ποτῷ, ὅπερ ἔλαβον πρὶν ἢ ὑποβληθῶ εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον τοῦ παροσκευάζειν τὸ σῶμα διὰ τὴν νηστείαν. . .

Ὁ Σούτσης ἐσιώπησε· δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ πλείοτερα οὐδὲ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς λοιπὰς ἐρωτήσεις, ἅς οἱ ἀνταποκριταὶ ἀπέτειναν πρὸς αὐτόν. Ἐν γένει δὲ ἀρνεῖται πάντοτε νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερο καὶ ὅτε παρεκλήθη νὰ ἐκθέσῃ τὸ μυστικόν του ἐγγράφως καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐσφραγισμένην ἐνὶ τῶν ἐπιστηθίων φίλων του ἢ ἱατρικῶν τινι σωματεῖοι μὴ ἀποθνήσκων αἵφνης συναπέλθῃ τοῦ κόσμου τοῦτου μετὰ τῆς θαυμαστῆς ἀνακκλύψεώς του ὁ Σούτσης δὲν ἐδέχθη ἀλλ' ἀμέσως ἔστρεψε τὴν συνδιάλεξιν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς νηστείας ὁ Σούτσης ἔλαβε διαφόρους ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφήματα παρὰ προσώπων ἐνδεῶν, ἅτινα παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τοὺς διδάξῃ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἄνευ τροφῆς· ὑπάλληλός τις τοῦ τηλεγράφου ἔπεμψεν αὐτῷ τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα. «Μὲ ἔπαυσαν· στεροῦμαι τῶν πάντων· θ' ἀποθάνω ἐκ πείνης. Σῶσόν με.» Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σούτσης οὐδεμίαν ἔδιδεν ἀπάντησιν εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰς ἐπιστολάς ταύτας. Ἡ τριακονθήμερος προθεσμία ἔληξε τῇ πρωτῇ τῆς 6/18 Σεπτεμβρίου. Δύο ὥρας πρὸ τῆς λήξεως ἢ ἐξ ἱατρῶν ἐπιτηρητικῆ ἐπιτροπῆ συνεκρότησεν ἔκτακτον καὶ ἐπιδητικὴν συνεδρίασιν. Αἱ παρακείμεναι αἵθουσαι ἔθριθον κόσμου, παρ' ᾧ πολλαὶ κυραὶ. Ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἀνεγνώσθη λεπτομερῆς ἔκθεσις τῶν ἱατρῶν, εἶτα συνετάχθη πρακτικόν, ὅπερ ὑπέγραψαν πάντα τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Τὸ παριστάμενον πλῆθος ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὰς δηλώσεις τῶν ἱατρῶν. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὁ Σούτσης

ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του καὶ ἀφοῦ πάντες συνεχάρησαν θερμῶς αὐτῷ ἔλαβεν ὀλίγον ζωμόν. Τῇ μεσημβρίᾳ ἐγευματίσε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Τὸ γεῦμα του συνέκειτο ἐκ ζωμοῦ μετὰ σμιιδάλεως, τριῶν τριχιῶν (anchois), κρέατος ψητοῦ, ἐνὸς ἄλλου φαγητοῦ καὶ μιᾶς φιάλης καμπανίτου. Τὸ δεῖπνόν του ὑπῆρξεν ἐπιπλουσιώτερον. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νηστείας του ἔπιεν 7 χιλιογ. ὕδατος Βισῦ, 12 χιλ. Γίνανου καὶ 16 χιλ. καθαροῦ ὕδατος. Ὁ Σούτσης εἶναι 35 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἰσχνὸς τὸ σῶμα καὶ μέτριος τὸ ἀνάστημα.

Ἐφημερίς τις τῶν Μεδιολάνων γράφει ὅτι ἐπιτροπῆ ἱατρῶν τῶν Παρισίων ὑπέβαλε τῷ Σούτση τὴν ἐπομένην πρότασιν. Προσφέρει αὐτῷ 100,000 φράγκων ὅπως ὑποστῇ νέαν δοκιμασίαν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐν τινι τῶν νοσοκομείων τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Ἄντι τούτου ὅμως ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ τὰ συστατικὰ τοῦ ποτοῦ του λαμβάνων ἐγγύησιν ὅτι ἐξασφαλισθῆσεται αὐτῷ τὸ προνόμιον. Εἰς τὴν δοκιμασίαν ὑποβλήθησονται καὶ δύο ἄλλα πρόσωπα ἀφοῦ παροσκευασθῶσι δι' αὐτὴν κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Σούτσης.

Οἱ φυτοφάγοι.— Πλὴν τοῦ συνεδρίου τῶν ἀνατολιστῶν ἐν Βιέννῃ συνῆλθον ἐπίσης καὶ συνέδρον τῶν λεγομένων φυτοφάγων. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἀίρεσις αὕτη ἀπορρίπτει τὸ κρέας καὶ πᾶσαν ἄλλην ζωτικὴν οὐσίαν ὡς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου, περιορίζεται δὲ τρεφομένη διὰ φυτικῶν οὐσιῶν. Πολλοὺς ἤδη ἀριθμεῖ ὀπαδοὺς ἢ τοιαύτη δίαίτα· συνῆλθον δ' ἐν Βιέννῃ ἀντιπρόσωποι κύριοί τε καὶ κυραὶ ἐκ πάσης τῆς Γερμανίας καὶ ἐξ Ἀγγλίας. Ἡ ἐναρκτήριος συνεδρίασις ἐγένετο παρουσίᾳ 200 περίπου μελῶν. Ἡ ἐκ Δαρμασταδῆς κυρία Ἀέσσερ Κίςλιγκ ὤμι-

λησεν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς φυτικῆς διαίτης καὶ συνεβούλευσε τὸν κόσμον νὰ μιμηθῶσι τὴν κήμηλον, ἣτις τρώγει χόρτα μόνον καὶ ὅμως ζῇ καὶ βασιλεύει. Ὁ λόγος ἦτο ἄριστος, δυστυχῶς ὅμως ἢ ἀπαγγέλουσα ῥήτωρ δὲν ἀπεδέκνυε τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, διότι ἦτο ἰσχυροτάτη καὶ λιπόσαρκος. Ἐπὶ τέλους τὸ συνέδριον ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν εἰδικῶν φυτικῶν μαγειρείου ἐν Βιέννῃ διὰ συνεισφορῶν.

X

Ἡ πρώτη σακχαροπαραγωγὸς χώρα τῆς ὑψηλίου εἶναι ἡ Γερμανία, ἐν ᾗ ὑπῆρχον διυλιστήρια ἀπὸ τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ νῆσος Κούβα, μετ' αὐτὴν ἡ Αὐστρία καὶ οὕτω καθεξῆς κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα.

Ἐτησίᾳ παραγωγῆ	Τόνοι
Γερμανία	606,000
Κούβα	» 520,000
Αὐστρία	» 460,000
Γαλλία	» 390,000
Βρετανικαὶ ἀποικίαι	» 340,000
Ρωσσία	» 240,000
Ἰάβα	» 190,000

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἐν τῷ πίνακι τούτῳ εὐρωπαϊκαὶ χώραι παράγουσι τὴν ζάχαριν ἐκ κοκκινογουλιῶν, ἢ μᾶλλον λευκογουλιῶν, αἱ λοιπαὶ ἐκ τοῦ σακχαροκαλάμου.

X

Ἡ μικρὰ ἐφημερίς τῶν Παρισίων (Petit Journal) ἐφέτος ἔφθασε νὰ τραβᾷ 900,000 ἀντίτυπα, καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ φθάσῃ τὸ ἑκατομμύριον πρὸ τοῦ 1889!!

Καταναλίσκει τὸ φύλλον αὐτὸ 14,000 χιλιόγραμμα χάρτου καθ' ἑκάστην!

Τὰ 900,000 ἀντίτυπά του εἰάν τεθῶσιν εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν θ' ἀποτελέσωσι 550 χιλιόμετρα μήκους.

Τὸ χροτοποιεῖον λαμβάνει παρὰ τοῦ ρηθέντος φύλλου κατ' ἔτος ἀντίτιμον χάρτου 4 ἑκατομμύρια φράγκων!

Ὁ μέσος ὄρος τῶν δαπανῶν του μόνον διὰ συντάκτας, reporters καὶ ἀνταποκριτάς ἀνέρχεται εἰς 400,000 φρ. κατ' ἔτος.

Τὰ ρηθέντα ἀντίτυπα τυποῦνται ἐντὸς 2 ὥρῶν ὑπὸ 10 μηχανικῶν πιεστηρίων, ἐν ἑκαστῶν δίδει 40,000 ἀντίτυπα καθ' ὥραν.

Τὰ κεφάλαια τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς 75 ἑκατομμύρια φράγκων!

Ἴδου ἐν Εὐρώπῃ πῶς κερδίζουσιν οἱ δημοσιογράφοι. Πῶς δὲ κερδίζουσιν οἱ ἡμέτεροι;

X

Γνωστὸν ὅτι ὁ χάρτης χρησιμεύει ἀπὸ τινῶν ἐτῶν πρὸς κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων, ἐπίπλων, οἰκιακῶν σκευῶν, οἰκοδομησίμου ὕλης, οἰκῶν ὀλοκλήρων, ἐλασμάτων διὰ τοὺς σιδηροδρόμους κλπ. Ἴδιᾳ νῦν ἐκ χάρτου κατασκευάζονται οἱ θόλοι, οὕτω δὲ εἰσιν ἑλαφροὶ καὶ στερεοί. Ὁ θόλος τοῦ νέου ἐν Βρυξέλλαις μεγάρου τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἐκ χάρτου. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς ἤρξαντο ἤδη κατασκευάζοντες καὶ βαρέλια ἐκ χάρτου. Ἀναφέρεται ἐργοστάσιόν τι ἐν Ἰόβα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπερ διὰ πέντε τόνων χάρτου κατασκευάζει 1,600 βαρέλια καθ' ἡμέραν, ἕκαστον δὲ τούτων δὲν ζυγίζει πλέον τῶν 4—5 ὀκιάδων.

X

Κατὰ τοῦ συρμού.— Φαίνεται ὅτι αἱ καλλιμορφοὶ καὶ εὐσωμοὶ Οὐγγρῖδες ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον τοῦ ρυνοῦ καὶ, δι' ὃ καὶ οἱ δυστυχεῖς σύζυγοι αὐτῶν ἀπεφάσισαν νὰ λάθωσι γενναῖον τι μέτρον πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ. Οὕτως οἱ κάτοικοι Πέστης, οἵτινες ἔχουσιν, ὡς εἰκάζεται, φορικτὰ παράπονα κατὰ τοῦ ὄγκου τοῦ ὀπισθίου τούτου γυναικείου καλλωπισμοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ στολιζῶσι τοὺς . . . κύνας των δι' αὐτοῦ ἐπιζῶντες οἱ ταλαίπωροι ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θάναγκάσωσι τὰς συζύγους των ἢ νὰ ἐλαττώσωσι τὸ ὕψος, μῆκος καὶ πλάτος τῆς τοῦ ρυνοῦ των ἢ νὰ τὴν καταργήσωσιν ὀλοτελῶς. Οἱ κύριοι ἐν Πέστη, ἐξερχόμενοι εἰς περίπατον, συνοδεύονται ὑπὸ τῶν κυνῶν των, πατὸς εἶδους καὶ μεγέθους, φερόντων μεγαλοπρεπῆ τοῦ ρυνοῦ των εἰς τὰ ὀπίσθιά των. Ἄν σὰς ἀρέσκει, λέγουσιν ὁ

σύζυγοι πρὸς τὰς συζύγους, ἐξακολουθήσατε νὰ φέρητε τὸν ἀηδῆ τοῦτον ὄγκον, ὃν ἡμεῖς διὰ τοὺς κύνας ἀρμόδιον ἐθέρωμεν».

Χ

Λίαν παράδοξον συμβάν ἔλαβε κατ' αὐτὰς χῶραν ἐν Βιέννῃ. Ἐν τινι ζυθοπωλείῳ ἐκάθηγον ἐν φιλικωτάτῳ κύλῳ περὶ τὴν τράπεζαν κύριοι τινες καὶ συνδιελέγοντο ἡσύχως περὶ διαφορῶν ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ περὶ τῶν κερδῶν τῶν λαχείων. Ὀλίγον ὕστερον ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου εἰς τῶν κυρίων καὶ εἶπε πρὸς τὸν καταστηματαρχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς: «Μὴ μ' ἐξυπνήσης πρότερον, ἕως ὅτου γείνω ἑκατομμυριούχος», ὁ δὲ ζυθοπώλης πληρόνων ἀστεϊσμῶν ἀντὶ ἀστεϊσμοῦ, τῷ λέγει: «Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ἐξυπνήσητε, διότι κοιμώμενος κάνεις δὲν γίνεται ἑκατομμυριούχος». Ὁ καταστηματαρχὴς εἶχε δυστυχῶς δίκαιον, καθότι, ὅτε μετὰ 1/2 ὥραν ὑπῆγεν ὅπως ἐγείρη τὸν ὑπνώτοντα, ἀνεκάλυψεν ὅτι οὗτος ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀποθάνει. Τὸν νεκρὸν ἐκόμισαν ἀμέσως πρὸς τὴν ἐγγὺς κειμένην οἰκίαν του, ἔνθα νεκροψία γενομένης, ἐβεβαιώθη ὅτι κεραυνοβόλος ἀποπληξία εἶχε θέσει τέρμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀκαμαίου εἰσέτι ἀνδρός.

Ὁ Χονδρογιάννης εἶναι πανταχόσε γνωστός διὰ τὸ σκαῖν τῶν τρόπων καὶ τὸ ἀπότομον τῶν ἐκφράσεών του.

Ἐν τινι ἑσπερινῇ συναναστροφῇ ἐξήνεγκε ὅλως ἀπρεπῆ καὶ ἀνοίκειον φράσιν.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν, φίλε κύριε, τῷ λέγει ἡ οἰκοδέσποινα, εἰσθε μία ἀκτένιστος ἀρκοῦδα.

— Κόπιασε λοιπὸν τοῦλόγου σου, κυρά μου νὰ μὲ κτενίσης ἀφοῦ καὶ τὸ ἐκατάλαβες, ἀπήνησεν οὗτος ἀποτομῶτασ.

Χ

Εἰδοποίησις θαλασσίων λουτρῶν.

«Εἰδοποιούνται οἱ κ. κ. λουόμενοι καὶ λουόμεναι ὅτι δεκτοὶ γίνονται ἐνταῦθα μόνον ἐν εὐπρεπεῖ γυμνότητι».

Χ

Λογικὴ γυναικεία.

«Τὸ ὄνειρον πάσης νεάνιδος εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἔγγαμος.

Πᾶσα δ' ἔγγαμος γυνή, ἔστω καὶ μικρὸν παρῆλιξ, μεγίστην ἀισθάσει αἰγαλλίαν ὅπότεν κατὰ λάθος τὴν ἀποκαλέσῃ «δεσποινίδα».

Χ

Ἀπόσπασμα ἐκ λευκώματος.

«Τὰ κοσμήματά εἰσιν ἡ κριθὴ τῶν γυναικῶν . . . δι' αὐτῶν ἐνθαρρύνεται ὁ βηματισμὸς των.»

Χ

Ἐκ τοῦ λευκώματος ἀτιθίδος δεσποίνης.

«Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα τόσον ἀστεῖον ὥστε νὰ κάμη νὰ γελάσῃ φιλάρεσκον γυναῖκα, ἔχουσαν . . . ἀσχήμους ὀδόντας».

Λύσις τοῦ 10ου αἰνίγματος.

Μῆλος—ἦλος—Δῆλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ 11ον

Τοὺς πόδας μου ἂν κόψητε,
ὁ κτήτωρ μένει ὅλος.
Αὐτοὺς δ' ἂν πάλιν θέσητε,
ὄθεν τοὺς ἀφῆρέσατε
Ὁλόκληρον τὸ ὄνομα
θὰ ἰδῆτ' ἀναμφιβόλως.

Λεμησσός. (Κύπρου)

M. I. E.

ΑΙΝΙΓΜΑ 12ον

Τρεῖς συλλαβαὶ ἀποτελοῦν τὴν ὅλην ὑπαρξίν μου
Καὶ ἐπὶ γῆς βασιλείον ἔχω στήν διάθεσίν μου.
Μονάρχης εἰμ' ἀπόλυτος, δὲν ἔγω συνεργάτας
Δὲν ἔχω φαύλους ὑπουργούς ἀλλ' οὔτε στρατηλάτας.

Δὲν ἔχω στόλους, στρατιάς, ἀνάκτορα μεγάλα,
Μέγαρα πολυτάλαντα, πύργους λαμπροὺς καὶ
[ἄλλα.

Μίαν καλύβην πενιχρὰν ὡς κατοικίαν ἔχω,
Κι' αὐτὴν σ' τοὺς ὑπηκόους μου ὡς στέγασμα πα-
[ρέχω.

Ἄπλοῦς εἰς τὴν περιβολὴν, εἰς τὴν τροφὴν
[ἐπίσης,

Πλὴν φέρω ὅ,τι μοῦ δωρεῖ τοῦ σύμπαντος ἡ
[φύσις.

Τίς εἶμαι, ἀναγνώστὰ μου, εὐκόλον, συλλογίσου.
Τί εἶπεν ὁ Θεάνθρωπος στὸν Πέτρον, ἐνθυμίσου.
Ἄν κεφαλὴν καὶ τράχηλον συνάμα ἀφαιρέσῃ,
Μορφὴν τότε καὶ ἔνδυμα νέον θὰ μοὶ φορέσῃ.
Εἰς ἐποχὴν ἱστορικὴν μεμακρυσμένων χρόνων
Μ' εὐρίσκεις δρώντα, νικητὴν περικλεῶν ἀγώνων
Ἀλεξάνδρεια.

Γ. ΤΗΝΙΟΣ